

Előfizetési árak:
 Évi 10 frt — kr.
 Félévi 5 — »
 Negyedévi 2 — 50 »
 Egy hónap 85 »
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:
PÉCSÉTT, Mária-utca 1. sz.
 a kir. ítélőtábla épületével szemben.
 Hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
PÉCSÉTT, Mária-utca 1-ső szám
I. EMELET
 Hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.
 Kéziratok vissza nem adtnak.
 Hirdetések a kiadóhivatalban vétetnek től

Bánffy furfangja.

Pécs, 1895. november 27.

A levegő tele van találgatással: feloszlatja-e Bánffy az országgyűlést az indemnity-javaslat megszavazása után vagy nem? Az egyik részen Bánffy határozott dementije dacára biztosra veszik, hogy az országgyűlést feloszlató királyi rendelet már a kormányelnök zsebében van s karácsonyi ajándékul meg is lepi a nemzetet a jövő választásoknak már egyszer kipróbált kellemeivel; mások meg föltétlenül biznak Bánffy ígéretében, nem ugyan azért, mintha készpénzül fogadnának el a mai kormánytól minden adott ígéretet, főleg ha azt már eleve is oly kibuvókkal felszerelve adták, mint Bánffy a szóban forgó ígéretet tette: nincs szándékában az országgyűlés feloszlatása, sőt keresztül akarja vinni ezzel az országgyűléssel egész munkaprogramját, a melyet Szilágyi-Somlyón felállított, hacsak valami előre nem látott esemény közbe nem jön.

A tett ígéretben való nagy bizalmat inkább arra alapítják, hogy Bánffynak nincs is szüksége az országgyűlés feloszlatására, elkormányozza ő a mostanival is, s ha az ellenzék már nagyon kellemetlenkedik neki, legfőleg azt teszi, hogy szabadságra küldi a házat, de fel nem oszlatja, mert az ilyesmi a kormánypárti táborban sem valami kellemes dolog: őt esztendő mandátumért költözni, aztán holmi miniszterelnöki szeszélyek miatt azt nem is egészen négy esztendeig élvezni, az nem igazság!

De hát, mi lesz akkor, ha Bánffynak csakugyan szüksége talál lenni arra, hogy feloszlassa az országgyűlést; pedig ennek a szükségnek a bekövetkezése nagyon is fenyegetett az utóbbi időben. A költségvetésről már régen bizonyos, hogy abból az idén törvény semmiképpen nem lesz, nem csak az ellenzéknek erős és tevékeny támadása folytán, hanem azért is, mert azt megkésve kezdték tárgyalni; azzal tehát már régen tisztában volt mindenki, hogy indemnításra okvetlenül szükség lesz s ime, alig hogy ez az előre látott javaslat megjelent a ház asztalán, felütötte a fejét a feloszlatás réme is, kétségtelen tehát, hogy ezt valamely oldalról mesterségesen idézték föl.

Hogy ezt a szellemidézőt felfedezhessük, csak azt kell vizsgálnunk, kiének állott az érdekében. Az ellenzéknek semmi esetre sem, mert hiszen éppen az ellenzék fenyegette meg vele akkor, a mikor ez felocsudva az egyházpolitika okozta káprázatból, egyesült erővel indította meg a harcot az egész vonalon a kormány ellen.

Az egész rémhistoria szerzőjéül tehát Bánffy kell felismernünk, azt a Bánffyt, a ki csak nemrég dicsekedett vele, hogy szónoki tehetségben ugyan sokan felülmulhatják őt, de furfangban senki, s ebben igaza is volt, mert ez a legújabb furfangja ismét biztosítani látszik részére a sikert.

A költségvetés általános tárgyalása a nélkül, hogy az ellenzék obstrukciót szervezett volna, oly méreteket öltött s az ellenzék támadása oly heves volt, hogy tartani lehetett tőle, mikép a szükségessé váló indemnity tárgyalásánál az ellenzék csakugyan fel fogja használni azt a végső eszközt, amely kormánybuktatásra rendelkezésre áll, és agyonbeszéléssel megakadályozza az indemnitásnak ez évben való megszavazását. Minthogy pedig megszavazott költségvetés nélkül, vagy legalább is erre való ideiglenes felhatalmazás nélkül sem kormányozni, sem országgyűlést feloszlatni nem lehet, ki volt téve a kormány annak az eshetőségnek, hogy kénytelen lesz helyét átengedni egy oly kormánynak, a melylyel szemben az ellenzék előzékenyebb lesz s az obstrukciót megszüntetve, nem áll utjába a költségvetés megszavazásának.

Világos volt tehát a kormány előtt, hogy mindaddig, míg az indemnitás megszavazva nincs, az ellenzék ura a helyzetnek, mert az esetleges obstrukció ellen nem lehet a feloszlatással fenyegetőzni. Kellott tehát módot találni arra, hogy az a rettegett obstrukció már az indemnity tárgyalásánál ki ne törjön, hanem az simán keresztül menjen s ezzel a kormány fegyvert kapjon, a melylyel a költségvetés további tárgyalása alatt az ellenzék sakkban tarthassa.

Erre a célra eszelte ki Bánffy báró azt a furfangot, hogy az ellenzék először meg kell ijeszteni az országgyűlés feloszlatásával, aztán pedig megnyugtani a felháborodott kedélyeket

azzal, hogy a kormánynak esze ágában sincs feloszlatás, sőt ellenkezőleg, előbb szét oszlatják ezt az országgyűlést, míg a kuriai bíraskodásról szóló törvényt meg nem alkotta, mert hát a kormánynak is szíven fekszik (?), hogy a jövő választások felett ne maga az érdekelt képviselőház, hanem pártatlan és független bíróság ítéljen.

És ez a furfangos fogás, úgy látszik, be is fog ütni, mert alig hogy elhangzott Bánffy hárózott nyilatkozata a feloszlatási híresztelésekkel szemben, Horánszky Nándor rögtön kijelentette, hogy a miniszterelnök megnyugtató nyilatkozatai után az ellenzéki pártok másképp fognak bánni az indemnity-javaslattal, mint különben tették volna; sőt az ellenzék egy tekintélyes lapja határozottan arra az álláspontra helyezkedik, hogy Bánffy ígérete után az ellenzéki pártoknak annál kevésbé van okuk obstrukcióra, mert nekik áll érdekekben, hogy Bánffy törvényhozási programjának bizonyos része mentől hamarabb napirendre kerüljön.

Nos hát, a ki ismeri Bánffy báró választási politikáját, melyben a jogfosztás és erőszak játszik a főszerepet, az ugyan soha el nem fogja neki hinni, hogy ő a saját stílusában megejtett választások feletti bíraskodást továbbá is a kuriára bizza. Éppen a kuriai bíraskodás ígéretése teszi gyanussá Bánffy nyilatkozatát, mert az ő egész politikai egyéniségével homlokegyenest ellenkező ily ígéret lerontja a nyilvánított szándéka őszinteségebe vetett hitet és szemlélhetővé teszi a valódi célszót, a mi nem más, mint az ellenzék lefegyverzése az indemnítási javaslattal szemben, a melyre szüksége van, nehogy a bársonyszék kibillenjen alóla.

*** Nők az egyetemen.** Mint félhivatalos uton vesszük a hírt, a hivatalos lap egyik legközelebbi száma állítólag egy legfelsőbb kéziratot fog közölni, mely megengedi a nőknek a magyar egyetemek rendez látogatását. Meglepő ez a hír annyival is inkább, mert hiszen alig egy pár hónapja, hogy a budapesti egyetem tanácsa állást foglalt a nők egyetemi tanulása ellen. Wlassics miniszter ennek dacára is a királyhoz fordult, hogy megengedhesse a nőknek az egyetem látogatását. És az új intézkedés

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Zsedényi Péter.

— A „Pécsi Figyelő” eredeti tárcája. —

Írta: Honthy István.

Zsedényi Péter egy friss májusi reggelen álmos szemekkel bandukolt hasafelé az utcákon. Fél vállára volt vetve a tavaszi felöltője s kalapja is elég betyáros kackiával a szemére vágva. Az egyik kezében egy husángnak is beillő divatos sétatöböt forgatott az ujjai között, míg a másikat arra használta, hogy egy félig elégett ötös kubát emeljen ujjával minden pillanatban a szájához, a mikor aztán műértőleg fujta a füstkarikákat orra elé a levegőbe.

Egyik utcasarkon valakibe majd beleütöközött. Már rá akart szólni, mikor az a valaki elkapta az egyik kezét s bizalmasan szorongatni kezdte.

— Hollá, Péter, te vagy az? Micsoda, hát még most mégysz haza? Mit tudtál ennyi ideig a szőldben csinálni?

— Ittam.

— Hahaha, ittál! No hiszen a torkodban nincs hiba, Péter, nincs, nincs. Hanem a fejedben, a fejedben. Legalább maradtál volna künn, valamelyik szállóban, ha már reggelig volt muszáj innod, s aludtad volna ki magadat és jöttél volna át este ide. De ilyenkor, így menni haza! Mit szólnak rólad...

— Eh, egy ilyen ágról szakadtnak lehet. Ki ismer engem ebben a nagy városban?

— Nono, már megint elővesz a pesszimizmus?

De hát add ide a kalapodról azt a tölgyfalevelet, s hadd igazítom meg a nyakkendődet. Így ni! még csak a cipőd lakkjáról vedd le a port; vedd a karodra, a mint illik, a felöltődöt s mindjárt jobban nézel ki... Hej, fia, fiu! apád lehetnék én, mi?

— Ugyan, hisz te se adnál sokat magadra, ha nem volna a Katica...

Amaz befogta a száját a kezével.

— Pszt! Nem értesz te ahhoz.

S aztán elfordította a szót.

— Hát csak ittál egész éjjel, te cégéres boriszák?!

Zsedényi intett a fejével.

— Ugy!

Hanem a másik pillanatban már megtagadta.

— Nem mindig. Táncoltam is.

A jó barát csodálkozva lépett hátra tőle.

— Táncoltál? ... Te, a ki gyűlöled a...

— Igen, táncoltam. Egy asszonyval. Soha olyat, te! Ott ödöngtem a parketten, mikor egyik rendező karonfogott s odavitt hozzá. Csak annyit mormogott a fülembe egy kissé borisú hangon, hogy „kevés a táncos; uram, ez erkölcsi kötelesség!” S a másik pillanatban már vittem a keringőbe. Azaz hogy ő vitt. Csoda esett, barátom, velem! csoda. A hangja oly édesen csengett...

— Mint az a bizonyos hárfá.

— Ugy. A nézése csupa delejesség volt; a mosolygása varázslat s ő maga egészében...

— Egy égből a Margit-sziget gyepére leszállt angyal.

— Nem. Több annál. Egy igazi asszony! ... S aztán, mikor a turnak vége volt, elküldött egy

pohár friss visért. Hostam. Hostam volna neki még a föld alól is, ha olyan forrásvizet kért volna, melyből még senki nem ivott, — s gondold csak!...

Nos? —

— Nem volt sehol. Eltűnt. Kerestem, kutattam mindenütt s nem láttam többet. És mikor beleuntam a hiábavaló keresésbe...

— Elkesztél inni, hogy búbanatodat leöblítsed. S öblögted reggelig. Szép... Hanem most siess haza. Szervuss!

— Sze-szervuss.

S elváltak. A másik még utánaszólt:

— Ne is jöjj be ma a redakcióba. Majd elvégezem én a dolgodat. Csak aludd ki magadat kedvedre.

Zsedényi már benjárt az utcában. Levette válláról a felöltőt s karjára csapta divatosan; az ötös kubát is messze hajtotta ujjai közül s egy illatos cigarettre gyujtott. S a mikor nem látott közelben embert, a szobkendőjével egy kapusszögletben leporolta a cipőjét.

Ideje volt. Az utca éppen egy térre szolgált, hol virágos akácok között állott egy templom. S szembe vele fiatal lányok, előkelő uri deánok jöttek ünnepi ruhában, keszükben bársony borítéku imádságos könyvek. Nem ismerte ugyan őket, de mégis blamáznak tartotta volna, ha úgy látják, a mint ide bedért az átdorbézolt éjszaka után.

Sietett is minél hamarabb kijutni a térről. De egyszerre tévőváva állt meg. S szeméi előtt a levegő atomjai karikákba kezdtek játszani, mint tegnap este a tánchely lampionjainak világossága.

Egy asszony jött vele szemben. Még gondolni

vagy nagyon elhamarkodott, vagy pedig csak — légből kapott dolog. — puhatolózás a sajtónál, hogy egy hasonló intézkedést hogyan fogadna a közvélemény. Hogy elhamarkodott, bizonyítja az a forma is, a melyben Wlassics miniszter a nőknek az egyetemi előadások hallgatását megengedi. Kötelezővé teszi a gimnáziumi érettségi bizonyítvány felmutatását, — de az érettségi vizsgálat letételére csak kivételes esetekben fog engedélyt adni, s a mi a legérdekesebb — egy leánygimnázium felállítását azután is feleslegesnek tartja. Egy másik forrás szerint az állami felsőbb leányiskolát jelesen végzett növendékeket érettségi vizsgálat nélkül is felveszik az egyetemre. Ez tiszta képtelenség. Ha tehát alapos a nőknek az egyetemre bocsátásáról szóló hír, s a közoktatásügyi kormányhoz közel álló körök annak mondják, — úgy az igen ambiciózus Wlassics Gyulának egy életre való ideáját elhamarkodott formában megvalósulva látjuk már a jövő egyetemi évben. A közrebecsajtott hírek szerint azonban a nőknek egyelőre csak az orvosi és filozófiai fakultásokat nyitják meg, megengedvén nekik a gyógyszerészeti tanulmányok elvégzését is.

Hírek.

Pécs, 1895. november hó 27.

— **(Királyok találkozója.)** A jövő évben, június hónap elején nyitják meg a Vaskaput nagy ünnepélyességek közben, három király jelenlétében. A megnyitási ünnepen ugyanis királyunkon kívül ott lesz Károly román király és Sándor szerb király is, akiknek területén a vízszabályozási munkálatok folyamatban vannak.

— **(A villamos vasut ügye a jogügyi bizottságban.)** Ma délután befejezte a jogügyi bizottság a villamos vasut szerződésének tárgyalását, melynek folyamán a 64. §-ban kitett megváltási módokat a 60 évi szerződési időtartamhoz képest való módosítása a tanácsra bízott. A 76. §-t pedig, a mely szerint a város nem tagadhatná meg jóváhagyását a szerződés aruházásához, ha az új vállalkozó megbízható, kihagyatni indítványozza a bizottság, mert annak meghatározása, hogy az új vállalkozó megbízható-e, csak a város közönségének jogát képezheti s így e tekintetben a város szabad elhatározási joga korlátozást nem tűrhet. — Ekként a szerződési tervezet a bizottsági retortákon átmenvén, a közgyűlés elé lenne terjeszthető, mégis előbb szükséges lesz, hogy a tanács az ajánlattevővel a bizottságok által javasolt módosításokra nézve előzetes megegyezésre jusson, mert különben megeshetik, hogy a közgyűlés elfogadja a szerződést, de a vállalkozó cég nem fog hozzájárulni.

— **(Katonai hírek.)** Horváth Mihály, Palánik János és Sirisák Ignác segédlelkészek a közös hadsereg tartalékából a pécsi 19. honvéd gyalogezred tartalékába helyeztetek át. Borbély Gyula pedig a pécsi 19. honvéd kiegészítőparancsnokság nyilvántartásába osztatott be.

— **(Uradalmi kormányzó.)** A nagykanizsai hercegi urad. bérlet kormányzójává D a u s c h a Ottó lett kinevezve.

— **(A legközelebbi országos vásár.)** Még javában áll országos vásárunk, már is megjelent a városháza hirdetési tábláján a közhírre tétel,

se tudott rá, mit tevő legyen, már el is haladt mellette. Ránézett s ő elég ügyetlenül emelte meg a kalapját.

Ő volt. Az, a kívül a keringőt járta. És az a tekintet, mely abból a két szemből rávillámlott, úgy vonta az asszony után. Megfordult egész öntudatlanul, követte végig az árnyékos fásor között egész a templom lépcsőjéig. Sőt oda is utánament.

Harsogva zugott bugott az orgona s a kántor az introitusra énekelt. Épp most kezdődött a mise. A templomban ájtatos hívők egész tömege volt, s a padsorokban itt is, ott is, fiatal lányok s uri nők kalapjainak virágai libbentek olykor, ha fejüket imádkozva meghajtották. Édes, kellemes illat vegyült a tömjénfüst közé, olyan friss, úde gyöngyvirág-illat.

Az asszonyt már egy padban ülve, imába merülve pillantotta meg. A hol állt, egy hátsó hajófülkében, könnyen beláthatta az egész templomot. De nem nézett senkit, nem látott senkit, csak őt, isme retlen ismerősét. S azon vette észre magát egy jó félóra múlva, hogy vége van a misének s a hívők serege tódul ki az ajtókon, melyeken egész sugárkéveket bocsájtott be a ragyogó májusi nap. S felállt az asszony is, és indult kifelé, arra, a hol ő várt.

Egyszerre léptek ki egy mellékajton. S a nő visszafordult hozzá s mosolyogva szólította meg.

— Haragszik-e még uram?

Édes, kellemes volt a hangja s Zsedényinek úgy tetszett, hogy ő e hanghoz már régóta hozzá van szokva s nem tudja nélkülözni többé. Meghajolt és felelte:

— Nem lehet okom rá, asszonyom.

hogy a legközelebbi országos vásár Pécsen a jövő évi február hó 2-án kezdődik. Ez az ugynevezett gyertyaszentelő boldogasszony napi vásár, mely már mindenesetre kedvezőbb és népesebb lesz, mint a Katalin-vásárunk most volt.

— **(Munkás-gyűlés.)** Vasárnap, december 1-én délután 2 órakor a pécsi demokrata munkások munkás-gyűlést tartanak a városi tornacsarnokban a következő tárgysorozattal: 1. A nemzeti demokrácia és a szociáldemokrácia. 2. A helybeli munkások helyzete. 3. Küldött választása a Budapesten tartandó országos kongresszusra. Ajánljuk az intézők figyelmébe, hogy okuljanak a multkori fiaskón és akadályozzák meg a szociálista elemek erőszakoskodásait.

— **(Vármegeyebál.)** Vármegeyebált akarnak rendezni Kaposváron a farsang elején, mely a hajdani vármegeyebálokhoz fényre s a közönség válogatottságára nézve hasonlatos legyen. A bált előkészítő körlevélben is az van, hogy miután a közigazgatást államosítják, a rendezendő bál is kifejező bucsu legyen a régi vármegeyétől. Célzerű volna a farsang végén egy „millenniumi bált” is rendezni, mely a vármegeye bállal szemben, mely a multat jelenti, jelentené a jelent és a jövőt. Egyébként a mindenesetre fényes vármegeyebálra sokan készülnek s így kétségkívül a farsang legelegánsabb vigalmá lesz.

— **(Az árva.)** Valóban árva, sajnálatra méltó szegény árva volt Bogár Ilona szegzárdi leányzó. Az anyja mikor meghalt, az apja nem törődött vele és a szép kis leányt elkapta az élet s felvitte magával az élvezetek és pompa Babelébe, a nagy Budapestre. Ott szolgálatba állott s így kereste meg magának a mindennapi kenyeret. Apját, bár az mitse gondolt vele, mindig értesítette leveiben hogylétéről, de egyszer s épen arra a levelére, melyben azt írta neki, hogy beteg s könyörgött, hogy hadd mehessen haza hozzá, a hol gyógyulást reméli, azt a választ kapta a postától, hogy a címzett ismeretlen helyre távozott. Az árva beteg leánynak tehát mit volt mit tennie, felvettette magát a budapesti szent János kórházba, a hol három hónapig ápolták. De mert köz költségén csak a teljesen elhagyatott nyomorultak kapnak ápolást, most alispáni úton hivatalosan koröztetik az árva leány apját, hogy ha feltalálják s van valami vagyona abból hajtsák be a lanyá apotasi költségeit.

— **(Vonatösszetűkzés.)** B-Sz-Györgyön a napokban Kanizsa felől beérkező kavicsvonat összetűkzött két répával megrakott kocsival. A mozdony eldült és összetört, a két répás kocsi és a kavicsvonat 4 kocsija szétromboltatott. A kavicsvonatot kísérő 60 munkás két harmadosztályú kocsi-ban volt elhelyezve, de a nagy ijedségen kívül egyéb bajuk nem esett. A kar körübeüli 20 ezer forint.

— **(Estélyek az istállóban.)** A biarrizti híres „istálló bál” óta a legmagasabb társadalmi körökben egész divattá lett, hogy a lovak közt mulatsanak. Aumale herceg a napokban nagy ebédet adott chantilly-i istállóban. Báró Franchetti pedig a „veleencei Rotscheli”, legközelebb karneval ünnepet rendez a Canalazzo partján fekvő híres palotájának istállóiban. Franchetti báró istállóit különben vetekednek a legszebb dísztermekkel és az ott elhelyezett lovak s valóságos négylábu arisztokraták a kikkel a kettábu uraságok bátran emulathatnak egy földel alatt. A társaság azért még nem lesz nagyon „vegyes.”

Amannak tetszett ez az egyszerű bokolás s egy kissé megcsendült a nevetése is.

— Hahaha, dehogynincs oka, dehogynincs. Hanem tudja, nem tehettem másképp. Az igazam megvallva, nem annyira szomjas voltam, mint inkább fáradt és álmos. S elküldtem egy pohár friss vizért, hogy azalatt kiszökhessem a kocsimhoz s mire maga a vízzel visszajött, természetesen nem voltam sehol. Hahaha, ha elképzelem, miként bosszankodott ezen a felültetésen!

És nevetett jókedvvel, frissen, üdén, a hogy egy fiatal asszony jókedvéből csak nevetni tud. Ha nem rögtön elkomolyodott.

De megbocsátja, ugye? Hiszen tulajdonképp csak szeszélyeskedés volt az egész.

Zsedényi Péter hallgatta. S a mint látta, hogy felelnie kell, lassan, csendesesen, de oly hangon, melyben szinte megcsendült az imádas, csak ennyit felelt:

— Meg, asszonyom. Hiszen mit ne lehetne kegyednek megbocsátani!

S ránézett a nőre. Nagy barna szemű voltak s valami erős szikra lehetett a fényükben, mert ritkán állta ki az kire rátekinített. De a nő visszazérete s imént nevetett hozzá.

— Ugyan menjen hát maga is olyan unalmasan szentimentális, mint minden férfi? Alig ismerjük még egymást s már is ilyen kétséges bókákat mond. Jobb lesz, ha arról beszél, hogy miképp sikerült a tegnapi multság?

Szorosan egymás mellett mentek az utca aszfaltján, mint két jó ismerős. Ragyogó, napsugaras dél előtt volt már. Sokan jártak mindenfelé. De ők nem

— **(Gyilkos bika.)** Iszonyu halálai mult ki Kardos Ferenc zombai, tolnamegyei tehéncsordásnak felesége a napokban. A fiatal asszonyt a csorda mellett megröhbanta egy felbőszült bika és szarvaival szurva feldobta a levegőbe, azután pedig lábával addig gázolta a földön, mignem kilehelte a lelkét. Az iszonyu haláleset részletei a következők: A faluban már régóta rettegettek a csorda bikájától, a mely igen vad jószág volt és ha felbőszult, törtuzott mindent. Ilyen felbőszült állapotban volt az az állat a napokban is, mikor a csordás csak nagy nehezen bírta az istállóba beteretelni. S mikor már azt hitte, hogy a felbőszült állat lecsillapodott, kieresztette az istállóból. A felesége éppen akkor jött haza s a bika egyszerre hangos üvöltéssel rohant reá, és szarvaival a levegőbe dobta. Majd a földön szeszeta posta és mikor a csordás már segítségére sietett volna a feleségének, már csak véresre-összeroncsolt holttestét menthette ki a felbőszült állat alól, a mely a fiatal asszony halálát okozta.

— **(Felmentett vádlott, lecsukott tanu.)** A pécsi kir. törvényszék ma délelőtt gyujtogatás vádjá miatt előállított Vikoci Ádám hercegvárosi lakos felett tartotta meg a végtárgyalást. A vádlott 28 éves, rom. kath., nőtlen, bodolyai születésű s azzal volt vádolva, hogy Skulár Andreának és Filakov Filónak felgyujtotta az őszszel a szalmakazlait és azokat porrá égette — boszuból. Történt ugyanis, hogy folyó évben Skulár Andreának kigyuladtak a szalmakazlai, s a mellettök levő arnyas, nagy díofa is elégett. Ugyanekkor Filakov Filónak is leégett 100 kereszt buza szalmája, s az első gazda körülbelül 225 frt értékű kárt szenvedett s a másiknak is tekintélyes kára származott. A károsok panaszt tevén a csendőrségnél, a herceg szöllősi csendőrök utána jártak a tűz okozójának s el is fogták azt Vikoci Ádám személyében, ki már régi haragosa volt a két károsultnak és többek előtt fenyegetőzött, hogy majd boszut álló meg rajtok. Az elfogott Vikoci Ádám a csendőrség előtt be is ismerte, hogy ő gyujtotta fel Skulár Andrea és Filakov Filó szalmakazlait, de már ugy a központi vizsgálóbíró előtt, mint a mai végtárgyaláson kereken tagadott mindent, s mivel sem a tanuk vallomásából, sem a ténykörülményekből nem lehetett bűnösségére következtetni, illetve azt megállapítani, a bíróság felmentette őt a vád és következményei terhe alól. A tárgyalás végeredménye különben az a szokatlan és ritka eset lett, hogy míg a vádlott felmentetett, addig egy tanu rövid uton lezárattott a büntető bíróság, ugy yisélvén ott az magát, hogy a végtárgyalás menetét gátolta és illetlen feleleteket adott a bírák kérdéseire. Ugyanis a beidézett egyik asszony tanu helyett, annak a fia jött el és mikor kerdeztek, hogy az anyja hol maradt, olyan renitens hangon és olyan illetlenül akarta magát kivágni, hogy a nyakába kellett sózni egy napi zárkát. A mit rögtön le is ült.

— **(A sombereki ember kára.)** Nagy kára esett SziBERLING György, sombereki gazdának. Két ökrét akarta behajtani a váárra, hogy itt eladja. Fel is hajtotta s már vevőt is talált reá, csak az ökrökről szóló régi passzust kellett volna átírni az új gazda nevére. Kereste a passzust SziBERLING György az egyik zsebében, majd a másikban, harmadikban s valóságos házkutatást eszközölt

nagyon siettek s a nő hallgatta társát, a mint az elbeszélte neki, hogy mint sikerült a zöldben minden.

És észre se vették, mikor egy házhoz értek.

Ott lakott az asszony.

— Nem jön fel?

Csalta, vonta a hangja Zsedényi Pétert.

Felment.

És mikor lejött egy óra múlva, el kellett ismerenie, hogy halálosan szereti azt az asszonyt.

Halálosan!

Egy évre rá agyonlőtte magát miatta.

Vagy tán nem miatta!?

Az történt egyszer, hogy Zsedényi Péter szobájába belépett egy öreg ur.

S megállt előtte s azt mondta neki:

Az nr gazember!

Zsedényi Péter felugrott dühében az író asztala elől.

Az öreg folytató.

Elesábitotta feleségemet. Azaz nem csábitotta el, csak alkalmat adott rá, hogy rossz legyen. Olyan a vére, mely rávitte, hogy megcsaljjon engem, ki a porból felemeltem s feleségemmé tettem. De ne bizza el magát; őnt is megcsalta, vagy ha nem, meg fogja csálni. Olyan a vére.

És Zsedényi Péter nem ütötte arcul bántalmazóját.

Engedte menni.

És az éjjel elővett egy kis nikkel revolvert az asztaliókból. Attól az asszonytól kapta egy boldog órában zauszuképp, hiszen oly apró jószág volt, hogy akár láncra akaszthatja, s odatehette a mellényzsebébe a szíve fölé. S agyonlőtte magát.

magamagán, de a passzusokat nem találta sehol. Így az eladás fuccsba ment s a két ökröt haza kellett hajtania abban a reményben, hátha otthon felejtette a passzusokat. De nem voltak azok otthon sem és a felesége határozottan állította, hogy a zsebébe tette őket, mikor a vásárra indult. A két passzus tehát elveszett s Szüherling jelentést tevén erről a mohácsi főszolgabírónak, most hivatalosan kihirdették a két passzus megsemmisítését és újakat adtak ökreiről a káros gazdának.

— **(Elfogott tolvaj banda.)** A kálmán-csai csendőrök egy öttagú tolvajbandát fogtak el a somogyi országon tegnap s ma behozták őket a pécsi rendőrséghez. Az elfogott tolvajbanda tagjainál nagyobb mennyiségű ruhaneműt találtak s nem lehetetlen, hogy a jómadarak végigmanipuláltak egész Somogyon és Baranyán, míg a csendőrség most elfogta őket. A sikerült fogás története különben az, hogy a mint éjjel a csendőrök az országon ballagtak, egy az útszéli fák mellett lappangó alakot vettek észre, a ki felhívásukra futának eredt s csak akkor állt meg, mikor azzal fenyegették, hogy lelővik. A tolvajbanda egyik tagja volt az illető s ez vezette társai nyomára a csendőröket s így került horogra az egész naplora tolvajszövetkezet, melynek tagjai, hogy vajjon Pécsért követtek-e el esetleges lopásokat, most azt kutatja a rendőrség, míg magukat az elfogott jómadarakat az igazságszolgáltatás kezébe adták át a csendőrök.

— **(Keresi az anyját.)** Egy ügyvédhez ma egy fiatal ember lépett be, a ki röviden előadta, hogy pört akar indítani az — anyja ellen. Még pedig nem valami pénzbeli követelés-megnyeréséért, hiszen őt nem is ismeri az anyja; hanem egyszerűen csak azért, hogy megismerje és megengedje azt, hogy a fiatal ember a nevét viselhesse. Mert az ifjú sosem ismerte az anyját; úgy találták kitéve az utcán és könyörületes emberek nevelték fel. Most, hogy már emberről emberről lett, felfedezték előtte származása titkát és kétségtelen bizonyítékok alapján tudja, hogy ki az anyja. S háromszor kísérlette már meg, hogy a nővel elismertesse magát fiának; de az háromszor mutatott neki ajtót és örültek, meg zsarolóknak nevezte. Törvényes uton akarja hát érvényesíteni az anyai névhez való jogait: pör útján kényszeríteni anyját arra, hogy nevét viselhesse, a helyett a név helyett, melyet nevelőszülei adtak rá csak úgy találomra. Mindenesetre érdekes lesz ez a pör, a mely megteremtí az — anyasági keresetet.

— **(Köny és mosoly.)** Egy fiatal költő a clarence-i herceg határola elégiát írta s beküldte egy lapnak. A lap elfogadta a költeményt s honorarium fejében egy 25 font sterlingről szóló cheque-et küldött neki. A költő azonban nyomban visszaküldte a cheque-t azzal a megjegyzéssel, hogy nemzete könyveiből nem óhajt nyereséget húzni. Mikor azután a yorki herceg megnöcsült, ismét beküldött ugyanannak a lapnak egy dicsőhymnust. Kiadták s nem küldték neki cheque-et. De ekkor már a szerző reklamáta a honorariumot. Azt válaszolták neki, hogy hiszen az első alkalommal visszautasította, mire ő azt válaszolta: „Az eset egészen más. Igaz, hogy népem könyveit nem akartam aprópénzre felváltani, de nincs rá ok, hogy ugyanígy gondolkozzam mosolyáról is.”

— **(Rablók Zalában.)** Fegyveres csavargók veszélyeztetik a közbiztonságot Zalában; a csendőrség már üdözőbe vette őket. Legutóbb Kacorian Koltay közbirtokosa községi bírónál kísérlették meg a rablást, de a falu népe még idején elűzte őket.

— **(Állatjárványok Belvárdon.)** A hasított körmű állatok közt uralkodott száj- és körmfájás, a központi szolgabírosághoz ma érkezett hivatalos jelentés szerint megszűnt s így a község területére a vesztegár alól feloldadt. A rácpreti körjegyzőség kerületébe tartozó Kassa községben pedig a sertésállományban fellépett a sertésvész s ennek következtében a község határát alispáni rendelettel zár alá helyezték.

— **(Divatos kutyák.)** A divatnak fontos kérdései közé tartozik nemcsak az hogy visszatér-e a krinolin, hogy milyenek a kalapok, hanem az is, hogy a jövő szezonban milyen ölebek lesznek divatosak? A francia lapok most írják erről a divatkérdésről, amelyet már meg is oldottak, az amatőrök teljes meglepésére, de a kutyakereskedők kétségbeesésére. A londoni magastársaság lady-jeinek legutóbbi tér zsurjain a téma a favorit-kutya megválasztása volt. A legizgatottabbak természetesen a kutyakereskedők voltak, mert egész eleven raktáruk értéke néhány szép asszony fantáziájától függött. Brighton város hölgyei határozták el, melyik kutyácska méltó arra, hogy az ekvipázsban séta kocsikazzék, s hogy a szalonban megjelenjen. A múlt szezonban a hollandi és irországi rókaebek voltak durva és sörteszerű szőrű dacára a szerencsések. Ebben az évben pedig a norvég kutyákra kerül a sor, amelyek valóban kedves, igen intelligens ebcskék. Maga az angol királynő tette ezeket a kutyákat „fashionable”-é, mert egy pár ilyen kutya volt a kíséretében, amelyeket Battenberg hercegnő ajándékozott neki. A

kérdés tehát meg van oldva, de a kutyakereskedők szomorkodnak, mert a norvég kutyafaj igen ritka s nehezen kapható.

— **(Schlesinger a rendőrséghez.)** A híres csaló, Schlesinger Márk, a ki olyan szép szerencsével ugrott meg Pécsről s a kit hivatalosan köröznék is, a mai napon egy levéllel örvendeztetette meg rendőrségünket. Bár a levél rögtön a titkos rendőri irattárhoz vándorolt — mint szoktak a f. hó 1-seje óta naponként kiállított, de a fő főrendőr éles szemein kívül egyetlenegy halandó által sem megtekinthető napi eseményekről kiállított titkos naplóivek — mi mégis megszereztük a levelet saját külön Oszoly Gézáknak segítségével, elkészülve mindenféle esetleges házkutatásra s ellátva redakciónk tagjait Kassa Ivoros átkozódási allureokkal és Ábrányi Kornélos sajtószabadsági poseokkal, elcsengettük a rendőrség titkos irattárából és itt adjuk egész terjedelmében, megjegyezve, hogy mindeme nagy áldozatok dacára sem emeltük fel ez alkalommal lapunk előfizetési árát s nyolcszáz nagyrabecsült előfizetőnk ma is csak a régi árban kapja lapunkat. Szól pedig a levél a következőképen:

„Kelt levelem Alsó Kubinban, a folyó esztendő folyó havának mai napján, Márk evangélista kizsabadulási ünnepén.

Mélyen tisztelt és nagyrabecsült pécsi rendőr urak!

Kivanom, hogy e pár sor írásom friss jó egészségben találja önöket. Én, hála a pécsi kórházi gondnokság lelkiismeretes ápolásának, friss jó egészségnek örvendek, csak az szomorítja el a szívemet, hogy búcsút se vehettem a tisztelt rendőr uraktól, különösen pedig a jó Selényi biztos urtól, ki igazán oly igen kedves volt irántam, hogy a míg élek, sosem feledem el. Hanem, gondoljak el csak a tisztelt rendőr urak: ha ők lettek volna az én helyzetemben, nagy betegségből épülve fel, nem-e repültek volna expressz vonaton haza övéik körébe, hogy megvigasztalják azokat szomorúságukban? Hát így voltam én s ezért, azt hiszem, elnézők lesznek irántam és jó szívvel veszik így írásban is hálám és köszönstem legőszintébb kifejezését. Tisztelem kérem adják át a tekintetes porkoláb urnak is. No már nem egy porkolábot láttam világegyetemen, de olyan markosat és olyan barátságos arcú, mint ő kegyelme, még egyet se. Erre mitelénk már nagy hidegek járnak; a feleségem esténként jól befűti kis szobáinkat s a gyerekek a térdeimre csimpaszkodva mindig egy könyörögnek: „mesélj már papa valamit a pécsi rendőr bácsikról.” Én aztán beszélek nekik önkörül uraim sok szépet és dicsőretet s a gyerekek éjjel mindig rendőröknek álmodják magukat s rendszeren engem csipnek fölön. És én ilyenkor mindig nagy halálal gondolok önköré s a háláérzet vezet most, hogy bevalljam, hogy mindz gyáva hazugság volt, a mivel én vagy tizenhat kollegámat eláultam a biztos urnak. Nem igaz abból a vallomásból egy árva szó se, úgy éljek én! Csak azért vallottam, mert láttam, hogy olyan derék jó ember, olyan jó szive van! S még egyre kérem a tisztelt rendőr urakat. Ujévkor üzletet nyitok a szakmában! tessék nálam bevasárolni. Pecsétek, aláírások, engedélyes levelek és mindenféle hivatalos Zeugnisok teljesen kiállítva és felszerelve gyári árban kaphatók nálam. Nagyobb megrendelésnél tete mes árleengedés. Legyen szerencsém s a legjobb és legszolidabb kiszolgálásról biztosítom a tisztelt rendőr urakat, mint régi jó ismerőseimet.

Ezzel vagyok alázatos szolgája:

Schlesinger Márk
vésnök és lépuök

Igaz is! Erre mitelénk nem lehet olyan jó izletes szalonnát kapni, mint önkörül, a mit én Izrael tanai ellenére is jó étvágygyal fogyasztottam el, míg a köterbam voltam. Csak ezért sajnálom azt a dunklit, s ha feleségem és gyermekeim nem marasztalnának, szives örömet visszamennék oda. De hát így nem lehet s csak s távolból küldhetem forró sóhaj társomat önkörül felé. Tisztelem a polgármester urat, — annak van ám esze. A fenti.”

Íme adjuk a levelet egész terjedelmében s minden esetleges hivatalos cáfolatra számítva, előre is kijelentjük, hogy az apokrif — e szerint a cáfolat szerint.

— **(Követendő példa.)** Bár nagyon tilos a koldulás nálunk, mégis akad nem egyszer egy-egy csavargó, a ki megreszkírozta azt és sorba járja a házakat egy kis alamizsánért. Persze, a hol alkalom van, mástól sem riadnak vissza az ilyen jó madarak és minden lelkifurdalás nélkül csapnak zsebre minden elemelhető s valami értékre becsülhető holmit. S mert a mi nyomoruságosan csekély számú rendőrségünk nem járhat, egyéb számos ten-nivalója mellett, az ily csavargók nyomába, hát elmondunk egy esetet, mely követendő példát nyújt háziasszonyainknak arra, hogy mikép riasztják el az ilyen kolduló csavargókat. Ma délben történt, hogy egyik Árpád-utcai házban az egyik lakás kis asszonykája éppen a konyhában foglalatzkodott, midőn egy csavargót látott az udvar hátsó részén levő lakásokhoz somfordálni. „Na — gondolta magá-

ban — gyere csak ide is, majd megtréfállak.” S a csavargó visszajövet, csakugyan benyitotta rá a konyhaajtót.

— Biztos ur, kérem; tessék csak kijönni, biztos ur!

Hangzottak a szavak az asszonyka ajakáról, a mik hallatára csak sarkon fordult ám az ipse és futott ki a kapun s fel az utcán, a hogy csak birt. Dehogy várta volna meg a biztos urat — a ki, talán felesleges is mondanunk, csak tréfából lett aposztrofálva az asszonyka által s éppen nem lehetett volna a szobából előszólítani, ha szükség is lett volna rá, mivel az a szoba még színt sem látta semmiféle rendőrbiztosnak. Hanem a jó tréfa sikeresnek bizonyult és az a csavargó bizonyára elkerüli máskor annak a háznak még a tájékát is.

— **(Jön Halifax.)** Várják, várják, mikor jön már meg a nagy, a kedves Halifax, mikor üti már fel tanyáját prémes kosztümjével, ragyogó acélkorcsolyájával a korcsolyázó tavakon. Szürke filiszetek, amennyire ti boszankodtok, mikor mind erősebben csipi orrotokat a tél hidege, mikor mind jobban zsugorodik össze a hőmérő higánya — annyira örülnek ők, Halifax lelkes hódolói, akik reggelent kiváncsian vizsgálják, van-e már valami jégkéreg, a víz színén, van-e már kilitás arra, hogy az utcasarkokon a korcsolya-egyesületek táblácskái mihamarabb meghozzák az örömhirt: elő lehet készíteni a korcsolyákat. Hát örüljenek, nincs már messze a korcsolya aranykora. Bécsben ma már két korcsolyapálya nyílt meg; ott már élvezik a jéggyönyöreit, a katonazene hangjai mellett ma már száz és száz korcsolya siklott végig a csillogó tükör síma jézen. Bécsből nincs messze Budapest s az időjárás kedvez az epedve várakozóknak, csak még egy pár fokkal kevesebbet mutasson a hőmérő, csak még egy pár hideg nap és föl lehet fegyverezni nálunk is a talpakat a csillogó acéllemezekkel s föl fog hangzani a jelszó: Ki a korcsolyapályára. Egyelőre pedig csak tessék előszedni nyári búvóhelyükről a korcsolyákat, hogy kipucolva, fényesen, készen álljanak, mire beköszönt ő — Szent Halifax.

— **(A világ legészakibb ujsága.)** Nagyon természetes, hogy a világ legészakibb hírlapját, a grönlandi eszkimók adják ki. Szerkesztője, szedője és nyomdája egy személyben Möller benszülött, a ki még a kihordást és elárulást is maga végezi. Nyomdája Godthaabban van, a honnan havonként kétszer indul ki hócipőkön hontársai közé s beutasva az országot, egyetlen előharcosa a civilizációnak. Eleinte a lapban, a melynek „Läse-tof” a neve, csak primitív rajzok voltak a kíváncsiság és fantasia fölébresztésére; majd betűk következtek; a betűk után szótágok, szavak és végül mondatok, a melyeket rövid hírekkel állított össze. Möller tehát olvasni tanította hontársait, a kik ezért nagy bizalommal viseltetnek iránta s apostoluknak tekintik. Egy dán irodalmi társaság újabban egy kézi sajtót, papírost és új betűket küldött Grönlandba, hogy Möller kollega a nyomdáját bővíthesse.

Művészet, irodalom.

Endre és Johanna. Fényes drámai estéje volt tegnap új színházunknak Rákosi Jenő jeles művének előadása alkalmából. Sokszor halljuk ismételni azt a divatossá lett mondást, hogy a közönség nem szereti a komolyabb irányu műveket, mert elég komoly az élet maga; ha színházba megy, mulatni szeret. A tegnapi est fényesen rácafojt erre a könnyűvértü itéletre, mert a közönség szokatlan nagy számmal kereste fel tegnap a művészet csarnokát, de nem is bánta meg a komoly művészi iránti érdeklődését, mert az előadás igazi művészetet nyújtott neki. A címszerepeket Balogh Etel és Mészáros igazi művészi bravúrral játszották meg s oly magas nivón álló ensemblet nyújtottak, a mely bármely nagyváros közönségének műgényeit is kielégíthette volna. Különös elismeréssel kell aztán megemlíkesznünk Deszéry alakításáról, ki Róbert király szerepében fényes tanujelét adta művészi sokoldalúságának. Aki tegnap megrendítő realizmussal adott haldoklási jelenetét látta, bizony el sem hitte volna, hogy ezt a megkapó drámai művészetet a közönségnek es a kedvenc komikus fejtette ki, akinek egybör pusztán megjelenése is nevető izmainkat szokta leküzdhetlen mozgásba hozni.

Az előadás főérdeme azonban abban a kifogástalan összhangban állt, a mely az egész darabon végig vonult s a melyért a kisebb szerepek személyesítőt, Kalmár Pirokát, Somogyinét, Brennay Annát, Somogyit, Ballát, Peterdit stb. méltó elismerés illeti. A darab kiállítása sem hagyott fenn semmi kívánni valót, legfőlebb a színes villamlámpák szémsértő alkalmazása ellen tehetetlen kifogást.

Ólombetűk világa. Robicsok Zeigmond könyvkereskedés előfizetést hirdet Kósa Reszó ily című elbeszélés kötetére, melyben érdekes történeteket mond el a magyar munkás-világ vesérlő elemé-

ről: a könyvnyomtatókról. A szerző maga is évek hosszú során foglalkozott a betűszekrény mellett, míg az irodalom föl nem fedezte s el nem szőlította onnan, s így személyes tapasztalatait és megpróbáltatásait beszéli el meleg közvetlenséggel a hangulatos történetekben. Az „Olombetűk világa” 10–12 ivre terjedő, közép 8-rétű, tetszetős kiállítású kötetben jelenik meg december hó közepén. Ára 1 forint. Az előfizetések és megrendelések Kósa Rezső nevére címezve, Robiczek Zsigmond könyvkereskedésébe küldendők. (Budapesten, V. Fűrdő utca 8. szám.) A megrendelők a művet bérmentve kapják meg.

E. Kovács Gyula művészetéről és költségetéről terjedelmes tanulmány jelent meg Dr. Körösy László Korrajzok című irodalmi vállalatában. A kiváló magyar tragikus művészetének méltatás s költségetéről birlalata alapos és szellemes a kor művészet és irodalmi rajza jellemző és tanulságos. A dupla kötet ára hatvan kr., mely összeg a Korrajzok kiadóhivatalába, Budapest, Andrassy-ut 25. sz. a. küldendő. Az országosan elterjedt vállalatban eddig a következő művek jelentek meg: XIII. Leo, Ferenc József, Kossuth Lajos, Jókai Mór, Vaszary Kolos, Vadnay Károly, Beöthy Zsolt és E. Kovács Gyula. Az előfizetők féláron (9 frt helyett 5 frtért) kapnak harminc füzetet. Megtekintésre való mutatóványt szívesen küldenek. Őszintén ajánlhatjuk a négybecsű vállalatot minden válogatosabb ízlésű olvasónak.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése nov. hó 27-én. (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Napirend előtt Szilágyi Dezső elnök bejelentette, hogy ő felsége újra megbizta Nopcsa bárót egy évre a nemzeti színház és az opera intendantsságával, a miért is Nopcsa b. képviselő újabb egy évi szabadságot kér a Háztól. Megadták.

A záró beszédek során Várady Károly konstata, hogy két ultramontán párt van az országban. A néppárt az egyháziakban és a szabadelvű párt a közjogi kérdésekben. Határozati javaslatát fentartja, mert nem cáfolták meg a választási visszaéléseket. Különben csatlakozik Pongrácz gróf határozati javaslatához.

Lukács László pénzügyminiszter cáfolgatja Horánszky beszédét. melynek kapcsán Ugronnak és Apponyi grófnak feleli, hogy a fogyasztási adók terén most is önálló vagyunk. A bank-kérdésben nem hiva az önálló jegybanknak; de az osztrák-magyar bank működésében a magyar érdekekre figyelemmel van.

Ugron Gábor tiltakozik a vád ellen, hogy az ellenség leszállítja a tanácskozás nivóját. Ezt a kormány párt teszi indolenciájával. Konstata, hogy a kormány bérbeadta a kiállítás belépti díjainak jóvedelmét, melynek ötletéből bizonyítja a rossz gazdálkodást.

Sima Ferenc beszélt még egyszer a költségvetés ellen, a miután a többség általánosságban elfogadta a budgetet. Természetesen az összes határozati javaslatokat mellőzték.

Wlassich kultuszminiszter felelt ezután Madarász József két interpellációjára, melyet ugy Madarász, mint a Ház tudomásul vettek.

Bánffy Dezső felelt Tibád Antalnak a horvát törvényekben előforduló sérelmes kifejezések ügyében tett interpellációjára. A miniszterelnök elismeri, hogy csakugyan előfordulnak vitás kifejezések, de ezek kikorrigálása most egészen felesleges; mert a báni kormány ugyis helyesen interpretálja.

Tibád Antal végtelenül sajnálja, hogy ily operett kormány ül a hatalom polcán, a mi nem is maradhat sokáig. Mondják és ő el is hiszi, hogy Szilágyi Dezső lesz a miniszterelnök; azonban rosszul teszi, ha elfogadja, sokkal helyesebben teszi, ha átjön az ellenség élére, (Zajos derűtség.) nehogy ilyen torsi-kormány vigye az országot a neveltségességbe. (Nagy sajt jobbról, helyeslés balról.)

Szilágyi elnök röviden rendreutasítja a szónokot. Ezután

Dániel Ernő kereskedelmi miniszter válaszolt Szalay Imrének; utána pedig Darányi, az új miniszter felelt nagy érdeklődés közt Vajaynak és Molnár Józsiásnak. Kapcsolatosan ezzel bejelentette Dániel miniszter, hogy miniszteriumában most foglalkoznak az új tőzsdeszabályzat szövegezésével, míg a pénzügyminiszteriumban a tőzsdé-adó törvényen dolgoznak serényen.

TÁVIRATOK.

Keresztelő az uralkodóházban. (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Zágrábban ma ment végbe Salvator főherceg gyermekének keresztelése. A keresztapa Rajner főherceg.

A szkupstina megnyitása. (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Belgrádból jelentik, hogy a szkupstinát ma trónbeszéddel újból megnyitotta maga Sándor király.

Szóbeli tárgyalások a pécsi kir. törvényszéknél.

1895. november 28-án.

1. Szabényi István — Szabényi József d. e. 9 óra.
2. Ulrich Kornélné — Ackermann János délelőtt 9 és fél óra.
3. Siklósi takarékpénztár — Radimsky Vince és társa délelőtt 10 óra.
4. Ifju Kovács Dani — Mittich András d. e. 11 óra.

VASUTI MENETREND.

PÉCSRE ÉRKEZIK.

Budapestről	1804. sz. szem. von. reggel 5 ó. 15 p.
B.-Bródól	1807. sz. szem. von. reggel 8 ó. 01 p.
Uj-Dombóváról	1842. sz. vegy. von. reggel 8 ó. 23 p.
Bécsből	6302. sz. szem. von. d. e. 9 ó. 39 p.
B.-Bródól	1805. sz. szem. von. d. e. 11 ó. 18 p.
Budapestről	1806. sz. szem. von. d. u. 4 ó. 08 p.
Vinkovcéről	6301. sz. szem. von. d. u. 5 ó. 50 p.
Budapestről	1802. sz. gyors. von. este 7 ó. 44 p.
Bécsből	6312. sz. vegy. von. este 8 ó. — p.
B.-Bródól	1803. sz. szem. von. éjjel 11 ó. 02 p.

PÉCSRŐL INDUL:

B.-Bród felé	1804. sz. szem. von. reggel 5 óra 35. p.
Budapest	1-01. sz. gyors. von. reggel 8 óra 24. p.
Bécs	6311. sz. vegy. von. reggel 8 óra 29. p.
Vinkovcze	6302. sz. szem. von. reggel 9 óra 49. p.
Budapest	1805. sz. szem. von. d. e. 11 óra 34. p.
Uj-Dombóvár	1853. sz. vegy. von. d. u. 2 óra 44. p.
B.-Bród	1806. sz. szem. von. d. u. 4 óra 20. p.
Bécs	6301. sz. szem. von. este 6 óra 32. p.
B.-Bród	1808. sz. szem. von. este 8 óra 18. p.
Budapest	1803. sz. szem. von. éjjel 11 óra 30.

Laptulajdonos
SZAUTTER GUSZTÁV

TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Felelős szerkesztő
PLEININGER FERENC

Hirdetések.

21769. sz.
tkvi. 1895.

Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék mint telekvi hatóság közhírré teszi, hogy Dr. Bodó Aladár végrehajthatónak Lovász Istvánné szül. Markovics Katalin végrehajthatást szenvedő ellen 121 frt 13 kr. tőkekövetelés és jár. iránti végrehajthatási ügyében a pécsi kir. járásbíróság területén levő, Magyar Peterd község határában fekvő, a m. peterdi 4. sz. tjkvben felvett I. 4. hsz. házból 10, 102, 392, 938 és 1376 hsz. fekvőségekből alperest illető fele részre 277 frt 50 krban, a † 1573 hsz. fekvőségre 102 frtban és a † 1851. hsz. fekvőségre 180 frtban az árverést elrendelte s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az **1895. év december hó 11 napján d. e. 10 órakor Magyar Peterd község bíró házában** megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10% át vagyis 27 frt 75 krt, 10 frt 20 krt és 18 frtot készpénzben, vagy az 1881. évi nov. 1-én 3333. sz. alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi 60. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt át szolgáltatni.

Pécsett, 1895. évi szept. hó 5. napján. A kir. törvényszék mint tlkvi hatóság.

Bogyay Pongrácz
kir. törvényszéki bíró.

Hirdetések jutányos áron vétetnek föl kiadóhivatalunkban.

Siptár Lajos

a kölcsön segélyező-egylet pénztárnokának
amerikai szőlőtelepén Pécsen

1895. őszén a következő tökéletesen beérett, az alábbi bizonyítvány tanúsága szerint teljesen fajtiszta

amerikai vesszők

kerülnek eladásra.

Gyökeres vesszők:

válogatott, nagyrészt ojtásra is alkalmas kitünően meggyökeresedett és szép hajtásokkal:

60.000 drb	Rupestris Monticola	ezrenkint 65.— frt
12.000	Rupestris Metallica	65.— frt
55.000	Solonis	40.— frt
25.000	Rupestris selecta (válogatott faj)	ezrenkint 25.— frt
30.000	Riparia selecta (válogatott faj)	75% portalis 20.— frt

Sima vesszők 45—50 cm. hosszúak:

250.000 drb	Rupestris monticola	ezrenkint 40.— frt
25.000	Rupestris metallica	40.— frt

A megrendelésnél 50%, előleg küldendő be, s a vételár az átvétel alkalmával egyenlítő ki.

Tavaszi szállításkor ezrenkint 2 frt teletelési költség is fizetendő.

Vidékre csomagolás és szállítási díj önköltségen számíttatik.

És végül a mikor még a tökéletes fajtiszta teljes kezeséget vállalok, bátor vagyok a t. rendelők figyelmét az alábbi bizonyítványra felhívni:

M. kir. szőlészeti és borászati felügyelő Pécsen.

344/1895. szám.

Bizonyítvány.

Mely szerint bizonyítatik, hogy Siptár Lajos pécsi lakos szőlőbirtokos amerikai szőlővessző-termelő-telepe magas, száraz és köves hegyen fekszenek, miért is a rólok lekerülő amerikai vesszők nem túlvastagok, de annál fásabbak, vékony heitiek, sűrű izületűek s tökéletesen megérik, s így könnyen és biztosan gyökeresedők. — Továbbá bizonyítatik, hogy amerikai szőlőfajai, mint a Vitis Solonis, Rupestris Monticola, Rupestris Metallica stb. teljes fajtisztán vannak telepítve.

Pécsett, 1895. augusztus hó 15-én.

Gábor József s. k.
kir. szőlészeti felügyelő. (Alajos-utca.)